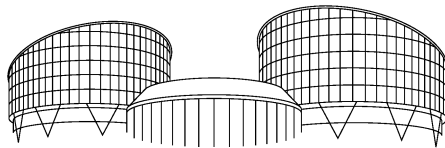

Tradus și revizuit de IER (<http://ier.gov.ro/>)

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI SECȚIA A PATRA

DECIZIE

Cererea nr. 502/15

Camelia Rodica VOICULESCU împotriva României și alte 3 cereri

(a se vedea lista anexată)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită la 22 februarie 2022 într-o cameră compusă din:

Tim Eicke, *președinte*,

Faris Vehabović,

Pere Pastor Vilanova, *judcători*,

și Ilse Freiwirth, *grefier adjunct de secție*,

Având în vedere:

cererile îndreptate împotriva României, prin care reclamantele din lista anexată („reclamantele”) au sesizat Curtea la diferite date indicate în anexă, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), reprezentate de domnul C. Libotean, avocat în București;

decizia de a comunica prezentele cereri Guvernului României („Guvernul”), reprezentat de agentul guvernamental, cel mai recent, doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe;

observațiile părților;

După ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cauza privește în principal instituirea sechestrului asupra bunurilor reclamantelor în cadrul procedurii împotriva unor terțe părți despre care se pretinde că a fost lipsită de garanțiile procedurale prevăzute la art. 6 § 1 și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

2. La 26 septembrie 2013, Tribunalul București a condamnat pe D.V. și alte persoane pentru spălare de bani în legătură cu infracțiuni de corupție. Pentru a recupera prejudiciul de milioane de euro cauzat bugetului de stat prin infracțiunile aflate în curs de judecată, instanța a dispus confiscarea sumelor de bani date de D.V. primelor două reclamante și a menținut măsura sechestrului dispusă de procuror în legătură cu diverse sume de bani și proprietăți ale lui D.V. și ale altor inculpați. Împotriva acestei hotărâri au declarat apel toate părțile.

3. Apelul s-a judecat în fața Curții de Apel București. Pe durata acestei proceduri, instanța a extins obiectul măsurii sechestrului, astfel încât aceasta să fie în legătură cu toate produsele directe ale infracțiunii derivate din infracțiunile care au fost examinate în proces, inclusiv bunurile aparținând rudelor inculpaților sau altor terți. Sechestrul a fost instituit, de asemenea, în legătură cu bunuri aparținând reclamantelor în prezenta cauză, care sunt fiicele lui D.V. și două societăți comerciale în care acesta era acționar majoritar. Curtea a reținut că, având în vedere cuantumul ridicat al pretinsului prejudiciu cauzat, măsura sechestrului era necesară pentru a se evita ascunderea, distrugerea sau înstrăinarea bunurilor care puteau servi la acoperirea prejudiciului. Măsura se baza pe dispozițiile art. 10 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor care prevedeau, printre altele, că măsura sechestrului era obligatorie în cazurile de spălare a banilor.

4. Bunurile care fac obiectul sechestrului au fost identificate și proprietarii lor, inclusiv reclamantele, au fost citați să compare în fața instanței și au fost prezenți la ședințe, reprezentați de avocați aleși. Mai multe contestații depuse de reclamante prin reprezentanții lor prin care susțineau că toate proprietățile asupra cărora se instituisese sechestrul au fost legal dobândite și că dreptul lor la apărare le-a fost încălcat deoarece fuseseră implicate în proces doar în faza apelului, au fost respinse de instanță prin decizii motivate. Instanța a constatat că erau îndeplinite toate elementele prevăzute de lege pentru instituirea sechestrului și că toate părțile în cauză, inclusiv reclamantele, au avut posibilitatea să conteste măsura și să depună probe în fața instanței.

5. Ulterior, D.V. și reclamantele au depus numeroase plângeri și petiții pentru recuzarea judecătorilor de ședință din completul de apel motivând că deciziile privind sechestrul se întemeiaseră pe faptul că acei judecători erau părtinitori. Aceste cereri au fost respinse prin decizii motivate pe baza cadrului juridic aplicabil [art. 67 alin. (5) Cod procedură penală] deoarece nu erau prezentate motive subiective sau obiective care să genereze suspiciuni de părtinire, iar toate cerințele legale au fost respectate în privința deciziei de instituire a sechestrului.

6. La 8 august 2014, Curtea de Apel București a pronunțat decizia definitivă în cauză. Instanța a menținut condamnările inculpaților într-o decizie motivată pe larg de 225 pagini, în care toate probele – inclusiv

rapoarte ale experților, înscrisuri și numeroase declarații ale martorilor – erau examinate cu atenție. În plus, în baza probelor și a argumentelor prezentate în fața sa, instanța a menținut măsura sechestrului dispusă în cauză, considerând că prin instituirea sechestrului asupra produselor directe ale infracțiunii, precum în prezenta procedură, sunt respectate pe deplin dispozițiile legislației penale și ale Constituției.

MOTIVAREA CURȚII

7. Având în vedere obiectul similar al cererilor, Curtea consideră că este adecvată examinarea acestora conexeate într-o singură decizie (art. 42 § 1 din Regulamentul Curții).

A. Capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție

8. Reclamantele au pretins că completul de judecată care a dispus instituirea sechestrului asupra bunurilor lor a fost lipsit de imparțialitate cu încălcarea garanțiilor prevăzute la art. 6 § 1.

9. Curtea observă că reclamantele au contestat judecătorii pentru părtinire, susținând că au luat decizii nelegale în cauză (a se vedea supra, pct. 5). Curtea mai observă că respectivele contestații au fost examinate și respinse prin decizii motivate, cu respectarea dispozițiilor art. 67 alin. (5) C. proc. pen. întrucât situația denunțată nu era enumerată printre condițiile de recuzare a judecătorilor din procesele penale conform legii (a se vedea *Alexandru Marian Iancu împotriva României*, nr. 60858/15, pct. 38, 4 februarie 2020).

10. Prin urmare, pe baza dosarului, Curtea consideră că nu există aparențe ale unei lipse obiective sau subiective de imparțialitate din partea judecătorilor din completul de apel. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

B. Plângerile în temeiul art. 7 din Convenție și art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție

11. Reclamantele s-au plâns că instituirea sechestrului asupra bunurilor lor a constituit o pedeapsă aplicată fără niciun temei în dreptul intern cu încălcarea art. 7 din Convenție și că această pedeapsă nu fusese examinată de către o instanță superioară [„jurisdicție superioară”] astfel cum prevedea art. 2 din Protocolul nr. 7.

12. Curtea trebuie să stabilească, în primul rând, dacă măsura în cauză a constituit o „pedeapsă” în sensul art. 7 § 1 din Convenție. Formularea acestei dispoziții arată că punctul de plecare în cadrul oricărei aprecieri a existenței unei pedepse este acela dacă măsura în chestiune a fost impusă ulterior

condamnării pentru o „infracțiune” (a se vedea *Welch împotriva Regatului Unit*, 9 februarie 1995, pct. 28, Seria A nr. 307-A).

13. În prezenta cauză reclamantele nu fuseseră anterior găsite vinovate de instanțele române de săvârșirea vreunei infracțiuni. Mai mult, Curtea constatare anterior că proceduri similare în legătură cu instituirea sechestrului asupra bunurilor unor terți nu privea o „acuzatie în materie penală” împotriva reclamanților (a se vedea *Telbis și Viziteu împotriva României*, nr. 47911/15, pct. 49, 26 iunie 2018).

14. Astfel, nu se poate concluziona că măsura sechestrului în discuție a implicat o constatare a vinovăției ulterioare unei acuzații în materie penală, prin urmare nu a constituit o „pedeapsă” în sensul art. 7 din Convenție [a se vedea *Yildirim împotriva Italiei* (dec.), nr. 38602/02, pct. 3, CEDO 2003-IV]. Dispoziția menționată nu este, așadar, aplicabilă în speță. În consecință, dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile nici în prezenta cauză.

15. Rezultă că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și § 4 din Convenție.

C. Capetele de cerere în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

16. Reclamantele au mai susținut că prin instituirea sechestrului asupra bunurilor lor fără ca acestea să fi fost condamnate pentru vreo infracțiune, și fără suficiente garanții procedurale, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

17. Curtea a examinat deja plângeri similare și a constatat că măsurile reclamate respectaseră dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea *Telbis și Viziteu*, citată supra, pct. 72-82).

18. În prezenta cauză, măsura adoptată cu privire la bunurile reclamantelor constituia o reglementare a folosinței bunurilor în sensul art. 1 paragraful al doilea din Protocolul nr. 1 la Convenție (ibid., pct. 69 și 72). Curtea observă că măsura a fost prevăzută de lege (a se vedea supra, pct. 3). În plus, consideră că măsura în chestiune, și anume sechestrul asupra bunurilor obținute din infracțiune, era conformă cu interesele generale ale societății (a se vedea *Veits împotriva Estoniei*, nr. 12951/11, pct. 73, 15 ianuarie 2015).

19. Prin urmare, Curtea trebuie să examineze dacă a fost asigurat un echilibru just între scopul legitim și drepturile fundamentale ale reclamantelor și dacă au existat suficiente garanții procedurale.

20. În această privință, Curtea constată, în primul rând, că procedura în care a fost instituită măsura sechestrului făcea parte dintr-o politică care urmărea prevenirea infracțiunilor, în legătură cu care statele se bucură de o marjă largă de apreciere atât cu privire la existența unei probleme care afectează interesul public, ceea ce face necesare măsuri de control, cât și

privind modul adecvat de aplicare a unor astfel de măsuri [a se vedea *Arcuri și alții împotriva Italiei* (dec.), nr. 52024/99, CEDO 2001-VII].

21. Curtea consideră, în continuare, că procedura națională oferea reclamantelor o oportunitate rezonabilă de a-și susține cauza în fața autorităților pentru a contesta efectiv măsura în chestiune. Cu privire la acest aspect, Curtea acordă importanță faptului că toate reclamantele care dețineau bunuri care au făcut obiectul sechestrului la momentul când au fost luate măsurile au avut posibilitatea de a-și prezenta argumentele personal și prin reprezentanți legali aleși (a se vedea supra, pct. 4). În plus, rezultă din dosar că instanța națională a analizat – și a respins cu motivare suficientă – argumentele reclamantelor potrivit cărora bunurile în cauză nu reprezentau produse ale infracțiunii.

22. Prin urmare, Curtea constată că în proces nu există nimic care să sugereze că reclamantelor li s-a refuzat posibilitatea rezonabilă de a-și susține cauza sau că concluziile instanțelor naționale au avut un caracter arbitrar.

23. Având în vedere considerațiile de mai sus, și mai ales modul în care instanța națională a examinat cauza, Curtea constată că procedurile din prezenta cauză nu pot fi considerate ca fiind arbitrare. Având în vedere marja largă de apreciere de care beneficiază statele în evoluția politicii destinate să combată infracțiunile și faptul că instanța națională le-a acordat reclamantelor posibilitatea rezonabilă de a-și susține cauza în proceduri în contradictoriu, Curtea concluzionează că ingerința în exercitarea de către reclamante a dreptului la respectarea bunurilor lor nu era disproporționată față de obiectivul legitim urmărit (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Telbis și Viziteu*, citată supra, pct. 81, și *Bongiorno și alții împotriva Italiei*, nr. 4514/07, pct. 44-51, 5 ianuarie 2010).

24. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind vădit nefondat, în conformitate cu art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, CURTEA, în unanimitate,

Decide să conexeze cererile;

Declară cererile inadmisibile.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 17 martie 2022.

Ilse Freiwirth
Grefier adjunct

Tim Eicke
Președinte

DECIZIA VOICULESCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI ȘI ALTE CERERI

Anexă

Nr.	Cererea nr.	Introdusă la	Reclamantul Anul nașterii Domiciliul Cetățenia
1.	502/15	24 decembrie 2014	Camelia Rodica VOICULESCU 1974 Petrești Română
2.	1559/15	29 decembrie 2014	Corina Mirela VOICULESCU 1976 București Română
3.	2836/15	31 decembrie 2014	COMPANIA DE CERCETĂRI APLICATIVE ȘI INVESTIȚII S.A. București Română
4.	2839/15	31 decembrie 2014	GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A. București Română